

Ποιος θα γράψει για το σκύλο
μας;

Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

1. Μια Κυριακή του Νοέμβρη

Το πρωί

Η ΞΑΔΕΡΦΟΥΛΑ ΜΟΥ Η ΝΕΦΕΛΗ έχει πέσει μπρούμυτα στο κρεβάτι και κλαίει συνέχεια. Δε θέλει να φάει ούτε να παίξει ούτε να δει τηλεόραση. Ούτε κι εγώ θέλω, κι ας μην ήταν δικός μου σκύλος ο Κέβης. Δεν έχω κέφι για τίποτα. Το ίδιο κι ο αδερφός της Νεφέλης, ο Απελλής. Εκείνος νομίζω πως είναι ακόμα πιο λυπημένος. Γιατί είχε ζήσει περισσότερο καιρό με τον Κέβη. Δεν έκλαψε όμως καθόλου. Κι εγώ ξέρω γιατί. Όχι επειδή είναι πια ολόκληρος άντρας και τάχα οι άντρες δεν κλαίνε, όχι βέβαια! Όποιος το νομίζει αυτό «δεν ξέρει τι του γίνεται» — έτσι λέει ο μπαμπάς μου. Δεν έκλαψε ο Απελλής επειδή είναι πολύ, πάρα πολύ στενοχωρημένος — μου το εξήγησε ο ίδιος πριν από λίγη ώρα. Όταν στενοχωριέται πολύ, λέει, ούτ' ένα δάκρυ δε βγαίνει από τα μάτια του. Όπως δηλαδή σήμερα, που νιώθει λύπη μεγάλη. Πολύ μεγάλη. Γιατί ο Κέβης πέθανε χθες το βράδυ αργά. + 6ε2 56

Δεν κλαίει «πέθανε» για τα σκυλιά. Όλγα, με διόρ-

Το βράδυ

— ΤΕΛΙΚΑ ΔΕΝ ΕΠΕΣΑ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΩ ΝΩΡΙΣ, παρ' όλο που ήθελα να συνεχίσω το απογευματινό μου όνειρο. Δε νύσταξα καθόλου. Και προσπαθούσα —τι άλλο;— να σκεφτώ κάτι που να είναι ή να κάνει για ενθύμιο του Κέβη και να το δώσω στον Απελλή.

Και τότε ξαφνικά μου πέρασε από το νου μια ιδέα καταπληκτική! Αυτή την ιδέα κάθισα τώρα να γράψω στο λεύκωμά μου, γιατί είναι το πιο σημαντικό πράγμα που σκέφτηκα ποτέ, και πρέπει να την πραγματοποιήσω το συντομότερο.

Λοιπόν:

Πριν από τα Χριστούγεννα, η συμμαθήτριά μου η Αντζη, που διαβάζει πολλά βιβλία, είχε προτείνει να καλέσουμε στην τάξη μας μια συγγραφέα που γράφει βιβλία για παιδιά και τη λένε Λίτσα Ψαραύτη. Πολλά παιδιά είχαν διαβάσει βιβλία της και ο δάσκαλός μας είπε πως, αν ερχόταν στο σχολείο, θα μπορούσαμε να τη ρωτήσουμε διάφορα για τη ζωή της, για τη δουλειά της και για ό,τι άλλο θέλαμε. Την πήρε λοιπόν στο τηλέφωνο, την κάλεσε κι εκείνη δέχτηκε.

Περάσαμε ωραία εκείνη τη μέρα. Μόνο που εγώ στενοχωριόμουν στην αρχή, γιατί οι συμμαθήτρίες και οι συμμαθητές μου τη ρωτούσαν για όσα βιβλία της είχαν διαβάσει κι εγώ δεν ήξερα κανένα. Ύστερα όμως ανακάλυψα ότι δύο, *Τα δάκρυα της Περσεφόνης* και *Στα βήματα του Σαμοθήριου*, τα είχα διαβά-

σει το καλοκαίρι και μου άρεσαν πολύ, αλλά δε θυμόμουν το όνομα της συγγραφέα — πάντα το παθαίνω αυτό. Της το είπα μάλιστα κι εκείνη αναστέναξε...

—Αφού σου άρεσε το βιβλίο, δεν πειράζει, μου είπε μετά. Σημασία έχει να διαβάζουν τα παιδιά. Καλύτερα όμως να θυμάται κανείς και το όνομα του συγγραφέα. Τόσο κόπο κάνει για να γράψει το βιβλίο, δε συμφωνείς;

Έγνεψα «ναι», γιατί και βέβαια συμφωνούσα. Και καταντράπηκα, ένιωσα πως έγινα ρεζίλι + 672 60

Με ρώτησε ύστερα πώς με λένε, εγώ της είπα Όλγα Νόιγκερ και τότε μου χαμογέλασε και μου είπε:

—Εγώ πάντως το δικό σου τ' όνομα και το επίθετο να είσαι βέβαιη ότι δε θα το ξεχάσω, γιατί μίλησες με θάρρος και ειλικρίνεια.

...τον Κέβη; ... ολόκληρο βιβλίο που να
Αύριο λοιπόν. Αύριο θα βάλω μπρος το σχέδιό
μου. Το πρώτο που μου χρειάζεται είναι να βρω τη δι-
εύθυνση της συγγραφέα. Θα ρωτήσω το δάσκαλό
μου. Ή καλύτερα τη συμμαθήτριά μου την Αντζη,
που ξέρει τα πάντα για όλους τους συγγραφείς. Δε θα
της πω βέβαια τι θα ζητήσω από τη συγγραφέα. Θέ-
λω να της κάνω έκπληξη με το βιβλίο που θα γρα-
φτεί. + 612 65
Όταν μάθω λοιπόν τη διεύθ-
νατά μου να νο...

Φιλοθέη, 6 Φεβρουαρίου

Αγαπητό Ολγάκι,

Πήρα το γράμμα σου και σ' ευχαριστώ για την πρόταση που σκέφτηκες να μου κάνεις.

Έχω γεννηθεί στη Σάμο, κοντά στη φύση, και σε πολλά βιβλία μου υπάρχουν ζώα, χώρια που έ- να ολόκληρο βιβλίο, Το τσίρκο και ο νάνος Γο- λιάθ, μιλάει για λιοντάρια, τίγρεις, ελέφαντες και μαϊμούδες. Με χαρά λοιπόν θα έγραφα ξανά ένα βιβλίο για κάποιο ζώο, τώρα όμως γράφω κάτι με θέμα εντελώς διαφορετικό και δε θα μου ήταν εύ- κολο να το αφήσω στη μέση για να γράψω το βι- βλίο που μου προτείνεις. Άλλωστε, μόλις πριν α- πό λίγο καιρό τελείωσα ένα διήγημα όπου πρω- ταγωνιστεί ένας σκύλος. Θα το βρεις στο βιβλίο μου που έχει τίτλο Η εκδίκηση των μανιταριών. Αν το διαβάσεις, ελπίζω να σου κρατήσει καλή συντροφιά. Όσο για το βιβλίο που θέλεις, ίσως μπορεί να το γράψει η Γαλάτεια Γρηγοριάδου- Σουρέλη. Έχει γράψει κι άλλες φορές παιδικά βιβλία με σκύλους. Μέσα στο φάκελο θα βρεις έ- να σημείωμα με το τηλέφωνο και τη διεύθυνσή της. Δοκίμασε να επικοινωνήσεις μαζί της, και κα- λή επιτυχία!

Σε φιλώ
Αίσα Ψαράτη

Όταν γύρισα από το σχολείο εκείνη τη μέρα και βρήκα το φάκελο στο τραπέζάκι του χολ, τρελάθηκα από τη χαρά μου, γιατί πρώτη φορά έπαιρνα γράμμα, και μάλιστα από συγγραφέα. Λυπήθηκα όμως κιόλας όταν διάβασα πως δεν μπορούσε να γράψει το βιβλίο που της ζητούσα. Ε, καλά, το έχω συνηθίσει αυτό πια με μένα, που χαίρομαι και λυπάμαι την ίδια στιγμή...

Μαζί με το γράμμα βρήκα πραγματικά μέσα στο φάκελο και το χαρτάκι με τη διεύθυνση και το τηλέφωνο της Γαλάτειας Γρηγοριάδου-Σουρέλη. Τ' όνομά της μου ήταν γνωστό και τελικά θυμήθηκα γιατί. Πέρσι τα Χριστούγεννα μου είχε χαρίσει ένα βιβλίο δικό της η γιαγιά, επειδή στον τίτλο του είχε νότες! Το έλεγαν *Ντο, ρε, μι κι ένα σκυλί*. Καλά το είπε η Λίτσα Ψαραύτη ότι έχει ξαναγράψει για σκύλο η Σουρέλη!

Το πρώτο που σκέφτηκα ήταν να της γράψω κι εκείνης γράμμα. Μόνο που θα περνούσαν πάλι αρκετές ημέρες ώσπου να πάρω απάντηση. Κι εγώ βιαζόμουν. Το ίδιο απόγευμα λοιπόν αποφάσισα να της τηλεφωνήσω.

Ούτε θυμάμαι τώρα τι ακριβώς της είπα όταν σήκωσε το τηλέφωνο, θυμάμαι όμως ότι ενθουσιάστηκε όταν άκουσε πως έχω διαβάσει το *Ντο, ρε, μι κι ένα σκυλί* κι ότι άρεσε και σε μένα και στη γιαγιά μου. Μόνο που έφευγε κείνη την ώρα να πάει σ' ένα σχολείο που την περίμεναν, κι έτσι με κάλεσε να πάω στο

να καταλάβω...
Η άλλη μέρα ήταν Σάββατο. Κι επειδή το σπίτι της κυρίας Σουρέλη ήταν στην Κηφισιά, με πήγε ο μπαμπάς το πρωί με το αυτοκίνητο. * κά(ω)

βλίο που θα ήθελε να γράψει.
* —Αχ, τζιέρι μου, ωραία θα ήταν, μου είπε, αλλά έχω γράψει κιόλας άλλα δύο βιβλία με σκύλους, εκτός από κείνο που διάβασες.

Αργότερα μου εξήγησε ο μπαμπάς ότι «τζιέρι» θα πει «σπλάχνο» κι αυτή τη λέξη τη λένε από ανάπη οι

Μικρασιάτες, όπως ήταν οι γονείς της κυρίας Σουρέλη. Εκείνη τη στιγμή βέβαια εγώ δεν κατάλαβα γιατί με είπε έτσι, αλλ' αυτό δεν είχε σημασία. Σημασία είχε ότι έγινα πάλι ρεζίλι. Γιατί, όταν μου είπε ποια βιβλία με σκύλους εννοούσε, θυμήθηκα πως τα είχα διαβάσει κι αυτά. Μου τα είχε χαρίσει η συμμαθήτριά μου η Άντζη πέρσι στα γενέθλιά μου. Ήταν Τα σκυλιά του Αγίου Βερνάρδου και το Σκύλος με σπίτι — καταπληκτικά βιβλία και τα δυο! Ντροπήκα πολύ, γιατί το κατάλαβε πως δε θυμόμουν ότι ήταν δικιά της. Τι θα γίνει με μένα που θυμάμαι τα βιβλία και ξενάω τα ονόματα των συγγραφέων δεν ξέρω!

—Δεν πειράζει, μ' αγκάλιασε. Το σημαντικότερο είναι να διαβάζουν τα παιδιά. Αυτό εμένα με νοιάζει. Και τότε φωτίστηκε ξαφνικά το μυαλό μου και θυμήθηκα ότι δικό της είναι κι άλλο ένα βιβλίο που έχω διαβάσει. Κι ακριβώς έτσι το λένε: Εμένα με νοιάζει!

Χάρηκε που το θυμήθηκα και της είπα ότι μου άρεσε κι αυτό, λυπήθηκε όμως που δεν μπορούσε να εκπληρώσει την επιθυμία μου. Όχι μόνο γιατί είχε γράψει αρκετές ιστορίες με σκύλους αλλά και γιατί σύντομα θα έφευγε για μια περιοδεία σ' όλη την Ελλάδα.

—Ίσως όμως θα μπορούσε να γράψει το βιβλίο που θέλεις η Κίρα Σίνου, μου είπε στο τέλος. Αγαπάει τα ζώα υπερβολικά και μπορεί να την ενδιαφέρει η ιδέα σου. Μένει κι αυτή στην Κηφισιά. Θέλεις να

της τηλεφωνήσω; Αν είναι εύκαιρη, θα πεταχτείτε ως εκεί και θα της εξηγήσεις μόνη σου τι ακριβώς θέλεις.

Ο μπαμπάς δεν είχε αντίρρηση ούτε κι εγώ φυσικά. Έτσι, αποχαιρετίσαμε την κυρία Σουρέλη, «ο Θεός μαζί σας», μας φίλησε πάλι εκείνη, και σε λίγο βρισκόμασταν στην αυλόπορτα του σπιτιού της Κίρας Σίνου.

Στην αρχή εγώ νόμιζα πως βρεθήκαμε σε ζωολογικό κήπο! Δεν είχα δει ποτέ μου τόσα ζώα σε σπίτι. Μέτρησα στα γρήγορα πέντε σκύλους — δύο λυκόσκυλα και τρία μικρά μαλλιαρά—, οκτώ χελώνες, έξι γάτες... Κι ανάμεσα σ' όλ' αυτά, ένα μικρό κοριτσάκι.

—Η Κίρα Σίνου εδώ μένει; το ρώτησα.

—Μάλιστα, εγώ είμαι η Κίρα Σίνου, είπε η μικρή.

«Δεν είμαστε καλά!», σκέφτηκα. Το κοριτσάκι πρέπει να ήταν στην ηλικία του Φραγκίσκου. Αδύνατον να ήταν η συγγραφέας. Ή ψέματα μας έλεγε ή σε λάθος σπίτι είχαμε πάει.

—Θέλουμε τη γιαγιά σου, είπε ο μπαμπάς, που κατάλαβε αμέσως ποια θα ήταν η μικρή. Μας περιμένει! Η Κίρα Σίνου-γιαγιά μάς περίμενε πραγματικά.

—Περάστε! μας είπε μόλις φάνηκε στην πόρτα. ✕ 13

Έπειτα μίλησε στην εγγονή της σε μια γλώσσα λίγο περίεργη. Δεν ήταν γεροειδίκα.

τοια θεματα, αρχαια, κεινη...
Σκέφτηκα τότε ότι ούτε κείνη θα δεχόταν να γράψει για τον Κέβη. Και δεν έπεσα έξω. Μόλις άκουσε τι ήθελα, είπε ακριβώς εκείνο που φοβόμουν. Αυτή την εποχή, λέει, ετοίμαζε κάτι με θέμα αρχαιολογικό που ήθελε πολλή μελέτη. Αδύνατον να το αφήσει στη μέση, αν και πολύ θα ήθελε να μου κάνει το χατίρι.

Άρχισα ν' απελπίζομαι. «Ποιος θα γράψει τώρα για το σκύλο μας, να χαρεί επιτέλους ο Απελλής;» σκέφτηκα.

—Ο Μάνος Κοντολέων! είπε ο Κίρα Σίνου, λες και διάβασε τη σκέψη μου.

—Μένει στην Κηφισιά κι αυτός; ρώτησα με λαχτάρα.

—Όχι, μένει στο Καλαμάκι, αρκετά μακριά από δω, αλλά αφού έχετε αυτοκίνητο... + 62 #

...δεν είχε όμως ο μπαμπάς άλλο

—Εδώ μένει ο κύριος Κοντολέων; ρώτησε ο μπαμπάς.

—Μάλιστα! Τι μπορώ να κάνω για σας; ρώτησε πρόθυμα ο κηπουρός.

—Εσείς τίποτα, είπε ο μπαμπάς ευγενικά. Ο κύριος Κοντολέων όμως ίσως μπορεί να μας βοηθήσει. Βλέπετε, χρειαζόμαστε ένα συγγραφέα.

—Είμαι στη διάθεσή σας, του αποκρίθηκε χαμογελαστός εκείνος.

—Γράφετε κι εσείς; απόρησε ο μπαμπάς μου.

—Κι εγώ και η γυναίκα μου και η κόρη μου... Καμιά φορά κι ο γιος μου.

«Αχ, πέσαμε σε τρελό!» σκέφτηκα και κοίταξα πάλι το περίεργο γάντι.

Μου ήρθε τότε στο νου το βιβλίο *Γάντι σε ξύλινο χέρι* κι αυτή τη φορά θυμήθηκα επιτέλους και το συγγραφέα! Ήταν εκείνος που ζητούσαμε. Λες να είχε πάρει την έμπνευση από τον κηπουρό του;

—Κοιτάξτε, θα θέλαμε να μιλήσουμε με τον ιδιοκτήτη, φάνηκε ο μπαμπάς να χάνει την υπομονή του. Ερχόμαστε συστημένοι από την κυρία Σίνου. Ο κύριος Κοντολέων δεν είναι εδώ;

—Προσπαθώ να σας πω ότι βρίσκεται μπροστά σας, εξακολούθησε ο άλλος να χαμογελάει.

Ο μπαμπάς μου τα 'χασε!

—Με... με... με συγχωρείτε, είπε, δεν κατάλαβα... +657 23

—Δεν έχετε άδικο, είπε ο κύριος Κοντολέων. Είπα να προέπει...

τη θεία Κλειώ. Θέλω να τους καλέσω.
— Ο κύριος Κοντολέων πήρε αμέσως από το τραπέζι ένα ασύρματο τηλέφωνο, σχημάτισε έναν αριθμό και περίμενε...

Ο μπαμπάς φαινόταν ακόμα κατάπληκτος.

—Δεν είναι στο σπίτι της η Βάσω Ψαράκη, είτε ο συγγραφέας σε λίγο. Είχε τον αυτόματο τηλεφωνητή, αλλά δεν άφησα μήνυμα — χρειαζόταν πολλή εξήγηση. Θα προσπαθήσω πάλι να τη βρω το απόγευμα και θα σας ειδοποιήσω. Πείτε μου το τηλέφωνό σας...

Ο μπαμπάς έγραψε αμίλητος τον αριθμό σ' ένα χαρτί.

—Ευχαριστώ πολύ, κύριε Κοντολέον, είπα πάλι. Θα περιμένω. Και, σας παρακαλώ, μη στενοχωριέστε! +ω 30

—Γιατί να στενοχωριέμαι; σόνηκε ν' απαντή

κραιωντας ενα δισκο με πορτοκαλάδες.

→ —Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου, μου είπε, όμως εγώ τώρα δεν έχω σκοπό να γράψω άλλη ιστορία. Εικονογραφώ ένα βιβλίο με κείμενο κάποιου ξένου

συγγραφέα, που θα εκδοθεί στη Φινλανδία, και είναι δουλειά πολύ βιαστική. Θα πρέπει να ζητήσεις από κάποιον άλλο αυτή τη χάρη.

—Από ποιον; ρώτησα. Και θα έχει μάγισσες και δράκους το ξένο βιβλίο που εικονογραφείτε τώρα; είπα ύστερα γιατί μ' έπιασε η περιέργεια, κι αμέσως κατάλαβα πως αυτό δεν κολλούσε με την πρώτη μου ερώτηση.

—Όχι ακριβώς, μου απάντησε. Αλλά, μια που μιλήσες για δράκους, μου ήρθε στο νου η Αγγελική Βαρελλά. Έχει γράψει κι εκείνη για δράκους, γι' αυτό. Έχεις διαβάσει το *Δράκε, δράκε, είσ' εδώ*; Σκέφτομαι λοιπόν μήπως θα ήθελε ν' αναλάβει εκείνη το βιβλίο που λες.

—Μα γράφει και για σκύλους εκτός από δράκους; ρώτησα.

—Γράφει για όλα. Τελευταία έγραψε ένα βιβλίο για το Σολωμό.

—Ακόμα και για ψάρια γράφει; απόρησα.

Ο μπαμπάς μου έβγαλε ένα «Οχ, Θεέ μου!» και νόμισα πως θα λιποθυμήσει, αλλά δεν κατάλαβα γιατί. +662 94

... της Αγγελικής Βαρελλά.
— Πήγαμε λοιπόν εκείνο το απόγευμα στην Κηφισιά, γιατί εκεί μένει η κυρία Βαρελλά. Με άλλα λόγια, από την Κηφισιά ξεκινήσαμε τις βόλτες μας αυτές με τον μπαμπά και στην Κηφισιά καταλήξαμε πάλι! Χτυπήσαμε το κουδούνι που έγραφε τ' όνομά της στην εξώπορτα μιας μεγάλης πολυκατοικίας με ωραίο κήπο τριγύρω, μας άνοιξε, κι όταν ανεβήκαμε στο διαμέρισμα, εγώ παρά λίγο να μείνω ξερνή... Στην πόρτα στεκόταν η συμμαθήτριά μου η Άντζη!
— Πώς βρέθηκες εσύ εδώ; ρώτησα κατάπληκτη.
— Εγώ πώς βρέθηκα εδώ ή εσύ; ξεκαρδίστηκε στα γέλια εκείνη. Γιαγιά, ήρθαν οι επισκέψεις σου! φώναξε ύστερα.

—Δη...δη...δηλαδή... τραύλισα.

Δηλαδή εγγονή της Αγγελικής Βαρελλά ήταν η συμμαθήτριά μου η Άντζη και δεν το ήξερα! Πώς να μην κοντέψω να λιποθυμήσω λοιπόν;

—Δεν έτυχε να σου το πει ποτέ ότι είμαι γιαγιά της; ρώτησε η κυρία Βαρελλά, που ήρθε γελαστή να μας καλωσορίσει και κατάλαβε την έκπληξή μου.

—Όχι, είπα και ντράπηκα. +60 36
...πρόσι να μην είχε τύχει να μου το πει η Α...

—Μόλις καθίσαμε στο σαλόνι λοιπόν, είπα χωρίς καθυστέρηση στην κυρία Βαρελλά τι ακριβώς ήθελα.

—Τώρα δεν ευκαιρεί, γράφει για το λαγό! πετάχτηκε η Άντζη.

Δε ρώτησα ποιο λαγό. Φοβήθηκα μήπως υπάρχει πάλι κανένας ποιητής με τέτοιο επίθετο και θυμώσει ξανά ο πατέρας μου.

Αντί για μένα ρώτησε τη συγγραφέα εκείνος.

—Γράφετε για κάποιο συγκεκριμένο λαγό;

—Ναι, είπε η κυρία Βαρελλά. Είναι μια αληθινή ιστορία με ήρωα το λαγό που είχε κάποτε στο σπίτι του ένας φίλος καθηγητής πανεπιστημίου, όπως άλλοι έχουν ένα σκύλο ή άλλο κατοικίδιο...

—Απίστευτο! είπε ο μπαμπάς μου.

«Απίστευτο» είπα κι εγώ μέσα μου, για τους δικούς μου λόγους. Τόσοι συγγραφείς και να μη βρίσκεται ούτε ένας εύκαιρος να γράψει επιτέλους ένα βιβλίο για τον Κέβη!

—Γράφουν τόσο πολλοί που κάποιον θα βρεις τελικά, μη στενοχωριέσαι! πετάχτηκε ξανά η Άντζη. Άλλωστε η γιαγιά μου τους ξέρεις όλους. Έτσι δεν είναι, γιαγιά;

—Έτσι, βεβαίωσε κείνη.

—Να φέρω στην Όλγα τους καταλόγους που έ-

εγώ.

—Γιατί βιάστηκες έτσι, καλέ μπαμπά; του φώναξα. Δεν άκουσες τι είπε η κυρία Βαρελλά; Υπάρχει συγγραφέας που έχει γράψει, λέει, για την οικογένειά μας! Εσένα δε σ' ένοιαζε δηλαδή να μάθεις ποια είναι; Τι σ' έπιασε να φύγουμε έτσι ξαφνικά; Έπρεπε να μείνουμε ακόμα, να ρωτήσω με τρόπο τ' όνομά της και να ψάξουμε να τη βρούμε. Ντράπηκα να ρωτήσω αμέσως. Ρεζίλι πάλι θα γινόμουν που δεν τη ξέρω...

—Την ξέρω εγώ, είτε ψύχραμα ο μπαμπάς.

Δεν πίστευα στ' αυτιά μου!

—Την ξέρεις; ρώτησα κατάπληκτη. Πού την ξέρεις;

—Είναι φίλη μας, είτε κάπως αδιάφορα.

—Κι έχει γράψει στ' αλήθεια για μας;

—Μάλιστα, έχει γράψει. Και για μας και για τους φίλους μας και για τους συγγενείς μας. *Τέλος*

Βαρελλά, είπε. Σας ενθαρρύνουμε πολύ για την αλφαβήτα, τις ανακρίσεις και τους καταλόγους. Μένει τώρα ν' απεικονίσει η Όλγα τι θα κάνει με το βιβλίο που σνειρεύεται. Αντίξη, χάρισμα πολύ που σε είδα, γέμισε βίστερα στη σημμαθήτριά μου.

Και, πριν καλά καλά το καταλάβω, χαρέτησε με χειροκρότημα τη συγγραφέα και βρέθηκε στην πόρτα.

Τι να κάνω; Προσέγγισα κι εγώ κατά και

—Στο καλό να πάτε, μας ξεπροβόδισε η κυρία Βαρελλά. Εύχομαι να γίνει το καλύτερο!

εγώ.

→ —Γιατί βιάστηκες έτσι, καλέ μπαμπά; του φώναξα. Δεν άκουσες τι είπε η κυρία Βαρελλά; Υπάρχει συγγραφέας που έχει γράψει, λέει, για την οικογένειά μας! Εσένα δε σ' ένοιαζε δηλαδή να μάθεις ποια είμαι; Τι σ' έπιασε να φύγουμε έτσι ξαφνικά; Έπρεπε να μείνουμε ακόμα, να ρωτήσω με τρόπο τ' όνομά της και να ψάξουμε να τη βρούμε. Ντράπηκα να ρωτήσω αμέσως. Ρεζίλι πάλι θα γινόμουν που δεν τη ξέρω...

—Την ξέρω εγώ, είπε ψύχραμα ο μπαμπάς.
Δεν πίστευα στ' αυτιά μου!

—Την ξέρεις; ρώτησα κατάπληκτη. Πού την ξέρεις;

—Είναι φίλη μας, είπε κάπως αδιάφορα.

—Κι έχει γράψει στ' αλήθεια για μας;

—Μάλιστα, έχει γράψει. Και για μας και για τους φίλους μας και για τους συγγενείς μας. *Τελος*

—Για ποιους δηλαδή;

—Για όλους.